

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 7. grudna 1894.

List 49.

V adventu.

Kedaj Zveličar prišel boš
Z Očeta večnega močjó?
Tvoj prihod napovedali
Že davno nam preroki so.
Verige greha nas težé
In dušo bolno nam moré.
Oh, pridi, Ti nas boš otél,
Bremena silna nam odvzél.

Kedaj Zveličar prišel boš,
Ki Kralj si zemlje in nebá?
Gospodstva moč od vekov že
V vseh delih Tvojih se pozná.
Uperli smo se Tebi mi,
In v slast svetá zabredli vsi;
Oh, pridi vendar, in oblast
Spet svojo nam razkrij in čast.

Kedaj Zveličar prišel boš,
Ko smo potrebni Te tako?
Saj tolažila in mirú
Ne more dati drug nikdo.
Zapusti prestol verh nebá,
In stopi skoraj v dol solzá,
Prinesi v serce nam radost,
In duši bolni spet prostost!

J. P. Belostenski.

Advent.

Kaj je Advent? Advent se pravi po našem prihod. Čegav prihod? Prihod Jezusa Kristusa. Kam? Na svet. Čemu? Za naše odrešenje in zveličanje. Ko je svet bil od Boga odpadel, ga usmiljeni Bog ni zavergel, temveč dal mu je priliko rešiti se, in zato je na svet prišel. Koli-kraten prihod na svet nam sv. Cerkev oznanuje? Trojen prihod. En prihod, ki se je doveršil, ko se je bil Sin Božji včlovečil in je vidno in očitno

med ljudmi živel; drugi prihod, ki se vedno ponavlja, je Njegov premilostni prihod v naša serca, zato je adventna spoved in sv. Obhajilo; tretji prihod se bo zgodil poslednji dan tega sveta z neznermo močjo in častitljivostjo.

O svojem prvem prihodu je prišel čisto tiho in skrito, majhen in ponižen. Njegov drugi prihod v naša serca je neizrečena skrivnost njegove ljubezni in usmiljenju. Tretji prihod ne bo več skrivnost; vsemu svetu bo viden in strašen. O strašna pravica in sodba! Tisti, ki cerkve ropajo, — tisti, ki božje rope pri obhajilih delajo, — tisti, ki božjeropno o njegovem prvem in drugem prihodu govoré, — tisti, ki njegov drugi prihod zanemarjajo, se za sv. Obhajilo ne menijo, — ki njegovo postavo prevračajo, naj se tresejo, zakaj: prav Tisti, prav On se bo prikazal kot vsevedoč, pravični Sodnik pred njimi, strašen dan bo dan plačila!

Zato pa Cerkev Advent obhaja in kliče k pokori, ker se boji za svoje otroke. Cerkev se obleče v žalno oblačilo, prepoveduje v tem času šumeča razveseljevanja, plese in tudi slovesna svatovska obhajanja, zapoveduje adventne poste. Obhajajo se ginljive maše zornice pred dnevnim zorum v spomin na temo in mrak pregrehe in nevednosti, ki je gospodovala pred Kristusovim prihodom: obhajajo se zornice pri mnogih svečah in prijazno razsvitljeni cerkvi, ker luč, svetloba, sveča pomeni Jezusa, po čegar prihodu zdihuje sv. Cerkev z verniki vred. Ne moli in ne poje se ob nedeljah „Gloria in excelsis“, — glasila se je „Gloria“, angeljska Slava še le, ko je bil Kristus rojen na svet. Utihne naj tedaj šum in hrup v Adventu. Misli naj se na pokoro, budi naj se hrepenenje po prihodu večnega Kralja o

Božiču, pretergajo in raztergajo naj se železne verige greha in očisti naj se grešno serce, da Kralj večne časti vreden sedež najde v naših srcih.

Kruhi sv. Antona Padovanskega.

Med vsemi svetniki, katere je Bog na poseben način poveljal, se jih malo tako splošno časti, kakor sv. Anton Padovanski. Po pravici so nedavno izrekli o njem sedanji slavno vladajoči papež Leon XIII te-le pomenljive besede: „Sv. Anton ni samo svetnik mesta Padove ampak vsega sveta.“ Komu ni znana njegova moč v stiskah in nadlogah? Kdo ga že ni klical na pomoč, zlasti, da bi našel kake izgubljene reči? V sedanjih časih pa hoče Bog, kakor se kaže, svojega služabnika pa še bolj poveljati in ga kot čudodelnika od nove strani pokazati, namreč kot prijatelja sirot in revežev.

V resnici poterjuje skušnja zadnjih let, da sv. Anton zlasti onim rad pomaga, ki obljubijo dati kruha ali sploh pomoči revežem, če bodo s svojo prošnjo uslišani. Vsled te skušnje se je pričelo na Francoskem novo delo ljubezni, ki ima ime: „Kruhi sv. Antona.“ Začetek in razširjanje te dobrodelnosti sta taka, da moramo misliti, da je božja previdnost vmes. Naj priča ona, katere se je Bog poslužil, da je jela na ta novi način revežem pomagati. Priprosta neomogućena ženska je, ki je na dobrem glasu v Tuluonu na južnem Francoskem in ki si služi vsakdanji živež s pohlevno branjarijo.

„Nekega jutra.“ pripoveduje tista oseba, „nisem mogla odpreti svoje prodajalnice, ker se je bilo v umetni ključavnici nekaj poterlo. Ključavničar, katerega sem bila poklicala, se je trudil zelo, da bi odperl ključavnico, toda brez uspeha. Ko mu je poterpežljivost že pohajala, mi reče: „Grem domov po potrebno orodje, s katerim bom vrata vlomil, zakaj nemogoče je drugače odpreti.“ Ko je bil odšel, mi je prišlo na um to-le: Če obljubiš nekaj kruha za reveže, ti bode morda sv. Anton pomagal, da se bodo dala vrata odpreti, ne da bi je bilo treba vlomiti. V tistem trenutku pa se je bil povernil ključavničar z enim pomagačem. Rekla sem jima: Draga prijatelja, prosim, poskusita še enkrat s ključem. Ravnokar sem obljubila sv. Antonu kruha za njegove reveže, morda nam vendar ta dobri svetnik pomaga. Res je ključavničar poskusil še enkrat, in glej, prvi ključ, ki ga je vtaknil v zlomljeno ključavnico, je odperl brez težave, kakor da bi bil narejen nalašč za to ključavnico. Kako smo se začudili vsi, ki smo videli! — Od onega dne smo jaz in moji znanci vse svoje težave priporočali sv. Antonu in sicer vedno z obljubo, da hočemo dati kruha revežem, če nas usliši. In ne moremo se dosti načuditi in zahvaliti za mnogotere milosti katere smo prejeli po njegovi priprošnji.“

Gospodičina Alojzija Bouffier (čitaj: Bufijé) — to je ime začetnice tega dobrodelstva — in njene pobožne prijateljice pa niso bile dolgo same osrečevane po sv. Antonu. Stvar se je kmalu razznanila in čudežna usliševanja so se množile prav tako, kakor darovi za kruhe sv. Antona. Meseca aprila l. 1893 je prišlo 2085 frankov (krog 900 goldinarjev)

v pušice za milodare, ki stojé pred podobo čudodelnikovo v prodajalnici gospodičine Bufijé Darovi so prihajali ne le iz različnih krajev na Francoskem, ampak tudi iz Avstrije, Italije in od drugod. Zato se je pa tudi sv. Anton skazoval res velikodušnega. Silno veliko dobrot je že skazal svojim častilcem, od katerih naj jih le nekaj povem po francoskem časniku („Messenger de S. François,“ Poslanec sv. Frančiška).

Uboga žena nekega delavca in mati nagovori svetnika z besedami: „Usmiljeni svetnik, moj sin je že štiri leta star in še nič ni sprehodil. Vsi zdravniki pravijo, da bode vedno hrom ostal. Ker si tako mogočen in dober, izprosi mu od Boga milost, da bode mogel hoditi. Za plačo ti obljubim 15 frankov (7 gld.), če bode že v enem tednu hodil, 10 frankov, če bode v štirinajstih dnevih, 5 frankov, če bode hodil v enem mesecu.“ Precej drugi dan je bil otrok ozdravljen. Brez vsake podpore je hodil ter tekel naproti očetu, vračajočemu se domov iz vojaške orožnice.

Zopet neki drugi človek je bil v hudi zadregi, ker ni mogel najti stanovalcev za svojo sedemnadstropno hišo. Zateče se tudi on k sv. Antonu in mu obljubi 35 frankov, ako bo uslišan. Zdajci se pa oglase ljudje za stanovanja. (Konec nasl.)

V molitvi je pomoč.

Pred kaj časom je živel v neki vasici ob veliki reki krepek brodar. Imel je dobro ženo in ubogljive otroke. Žena je bila izgled bogoljubnosti in modrosti vsem, ki so jo poznali. Izrejala je otroke v lepi pokorščini, učila jih vseh čednosti, vadila jih je moliti in radi so molili vsi skupaj. Podpirala je hiši tri ogle, a četertega je podiral njen mož, ki ni bil vreden tako blage žene. Vzgojila ga je bila pač kerščanska mati in kazal je v prvi mladosti, da bo marljiv in pobožen; toda vojaška leta so mu globoko zarezala vse rane hudobnega sveta; spremenilo se je njegovo življenje. Pozabil je zlate nauke in opomine materine, pozabil in zanemaril vse, kar je lepota vernega kristijana. In tak je prestopil v zakonski stan, tak je prevzel po smerti očetovi in materini malo posestvo in brodarstvo. Kako zelo se je zmotila dobra devica, ki mu je roko podala, kako so jo prevarile oči! Ni videla, kako je njegovo serce, ni videla, da to ni več tisti modri in bogoljubni mladenič. Prepozno ga je spoznala! Kako si sedaj pomagati, kje iskati tolažbe? Kam naj se zateče sirota, ako ne k gospodu duhovnemu? Blagi gospod jo uči, oserčuje in daje naj boljše nauke, kako naj ga skuša spreobrniti. Vselej se je vernila potolažena. Prosila je moža, naj gre k svojemu dušnemu pastirju; nekaj važnega mu ima povedati. Vprvo poslušaj in gre k gospodu, a jezen se je vernil domov. Njega češ, bo kdo učil, njega, ki je prehodil ves svet, ki več vé, ko vsi drugi! In ogibal se je nadalje g. župnika. Je mar žena zdaj obupala, nad njim rohnela, kričala? Ne, tem bolj ga je še prosila, naj hodi k sv. maši, naj moli z družino, naj opusti neredno življenje. Ali bob v steno so bile njene prošnje. — brodarja niso ganile. Sam je malo — malo kedaj molil, zraven pa ošteval ženo, naj ne kleči vedno v kotu pred Marijo,

ali nima družega dela! Naj ne leta v cerkev, in več tacega. Bridke, zaničljive psovke je morala slišati reva dan na dan. On je pa živel, kakor da mu denar rase. Za dom se ni brigal, za posestvo mu ni bilo mar; posedal je po kerčmah pozno v noč. Uboga žena se je pa doma solzila. Notranj glas ji ni dal pokoja. Ali naj ga gre čakati? Pa kam v temni noči? Hude so bile muke . . . In ko je prišel domov, večkrat proti jutru, pokleknila je predenj in ga prosila, naj se usmili vsaj otrok, ki bodo še velike sirote, če se skoro ne oberne na bolje. Kajti posestvo se kerči, brodarstvo daje slab zaslužek, ker je izročil vsa opravila tujim, nezaupljivim ljudem. Brodar pa je imel kamenito serce. Zato je moral gledati, kako vedno bolj in bolj propada zanemarjeno gospodarstvo . . .

Tisto leto je pa reka po močnem deževju jako narasla. Bila je ravno nedelja. Naš brodnik je bil na brodu, kar se je sicer redko zgodilo. V farni cerkvi je pozvonilo k obhajilu. Bila je namreč maša. Brodnik in njegov pomagač odrineta brod od kraja, da prepeljeta na ono stran dva voza in več ljudi. Brod se premika dalje in dalje. Brodnik se norčuje in zasmehuje zvonjenje med sv. mašo. Iz ust mu rigajo samo zlobne in bogokletne besede. Ljudje ga mirijo in opominjajo, naj bo vsaj ob tem svetem dnevu tih. On pa se še hudobnejše zakrohoče. Na sredi reke so. Kar zagermi, brodnik obledi, groza ga spreleti, ljudstvo kriči in vpije na pomoč: železna veriga, ki je prepeljana čez reko in derži brod, se znižuje, tako imenovane škarje, kjer je veriga priterjena, padajo; brodnik skoči in išče sekire, da bi presekal verv, ki spaja brod z ono povprečno, ali ni je. Pomoči ni nobene. Zdaj zdaj verv potegne brod v valove, in zgubljeni so.

Noge se šibe brodniku, oberne se proti cerkvi, pade na kolena, sklene roke in zavpije proseče in ž njim vsa množica: „O Bog, pomagaj! Reši nas!“ Brodar še dostavi: „Svoje življenje posvetim Tebi!“ Pri teh besedah počí verv na mestu, kjer je najmočnejša, brod je prost, rešeni so pogina. Treba je le verlo kermariti, da ne terčijo ob skaloviti breg. Še jedenkrat oni, ki je zasmehoval samega Boga, oberne oči proti nebesom, prime berzo za kermilo in zaupajoč le v Božjo pomoč napne vse svoje moči. Srečno privesljajo za kake 3 četerti ure na plitvo sipino, kjer se brod ustavi. Nezgode ni bilo nobene. Med tem se je zbralo na bregu nekoliko ljudstva, ki je med molitvijo pričakovalo izida, tudi brodnikova žena je bila med njimi. Ko je videla, da mož obupuje, zgrudila se je v omotico. Še le ko stopi pred njo, se zavé. Ganljivo je bilo videti, ko sta stopala v hišo in tam pred podobo Marije, kjer je dobra žena toliko večerov premolila, goreče se zahvaljevala Božji Porodnici za rešitev. Mož se je bal pogledati ženi v obraz, bal se je, da mu ne bi očitala: „Ali pomaga molitev!“ Pa ona ni bila taka. Odpustila mu je vse, vse.

Čez par dni je pokleknil brodnik pred spovednika, očistil si dušo in prejel čez dolgo časa zopet Najsvetejšega. Kaka radost, kako veselje se je naselilo v serce uboge žene! Živeti je začel po kristijansko. Hodil je vsako nedeljo k sv. maši, vestno poslušal nauke gospoda župnika, molil skupno z družino, molil veliko. In Bog je razlil svoj blagoslov nad spokornikovo hišo. Vspevalo mu je vse. Raslo mu je bogastvo gmotno, a raslo tudi duševno. In

to je več vredno, nego ono. Dolgo je živel naš brodnik po tem dogodku, še dolgo, do pozne starosti. Večkrat je pravil o svojem življenju drugim v poduk in svarilo. Ko je čutil in videl, da je njegovo življenje pri koncu, prosil je, da so poslali po gospoda župnika, ki je že več let živel blizu one vasi v pokoju. Gospod župnik mu je rad spolnil zadnjo željo. Kako pazno in mirno je poslušal poslednje besede svojega nekdanjega dušnega pastirja! Malo pred smertjo so se zbrali njegovi otroci ob postelji, in starček jih je opominjal, naj pridno delajo, a nikdar ne pozabijo Boga.

Z lahkim srcem in mirno vestjo se je spokornik ločil s tega sveta.

Njegov spomin še živi in svari vse one, ki so se oddalili od Boga:

V molitvi je pomoč. Antonius.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Slovesna tridnevnicca na čast prikazanja brezmadežne Device Marije od sv. Svetinje, katera se navadno imenuje „čudodelna Svetinja.“) Ta tridnevnicca, ki se je obhajala v misijonski cerkvi presv. Serca Jezusovega, se je veršila resnično kaj povoljno. Cerkev je bila prav okusno oplešana; pred stranskim altarjem Marijinim sta stala lepa mlaja združena s slavolokom, kateri je nosil besede: O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo! Na velikem oltarju, poleg kipa presv. Jezusovega Serca, lesketali ste se v sredi krasnih cvetic na transparentu (prozorno) naslikani obedve strani čudodelne Svetinje: — na desni brezmadežna D., ki iz svojih rok čez celo zemeljsko kroglo izliva svetle žarke, ter tare glavo peklenski kači, ki se ovija okrog zemlje. Okoli in okoli na tej podobi se je brala znana molitvica: O Marija i. t. d. — Na levici kipa bila je druga stran Svetinje predstavljajoč ime Marijino; nad njim sv. križ, pod njim obedve presv. Serci.

Ljudstvo je trumoma hitelo k slovesnosti in ne le domačini, tudi Marijini častilci iz bližnje in dalnje ljubljanske okolice so se goreče vdeležili praznovanja. — V soboto ob 6ih je pridigoval veleč. gosp. profesor Karlin, kot tridnevnicca za vvod je v kratkih, jedernatih besedah zgodovinsko očertal, kako se je razširjevala in kaj je učinila. — V naslednjih pridigah pa so gospodje govorniki razlagali posamezne reči, ki so na Svetinji. Tako je bil predmet pridige, katero je imél v nedeljo zvečer veleč. g. Eržen, spovednik v uršulinskem samostanu, brezmadežna Devica, ki peklenskemu zmaju na glavi stoji. — V ponedeljek razlagal je eden misijonarjev, kaj pomenijo obilni žarki, ki na svetinji odsevajo iz Marijinih rok. Zvečer je č. g. Smerekar razkladal globoki in obširni pomen Marijinega imena in sv. Križa na Svetinji; v torek zjutraj govoril je zopet eden domačih misijonarjev, kaj vse pomenite presv. Serca na Svetinji. — Veleč. g. spirituval Erker imel je sklepno pridigo: pokladal je pazljivim poslušalcem posebno na serce, kako radi in zaupljivo naj ponavljajo ta vzdihljaj: O Marija, brezmadeža i. t. d.

V nedeljo ob 1/2 8ih je imel preč. g. kanonik Zamejic peto sv. mašo; pri tej je pod vodstvom

velespoštovanega gosp. Belar-ja kaj lepo in ubrano prvič po cerkvi donela krasna kompozicija, katero je nalašč za to slovesnost zložil dobro znani naš umetnik veleč. o. Angelik Hribar. Po večernem blagoslovu, ki ga je v soboto in nedeljo opravljal v. č. šentpeterski župnik g. Malenšek, razlegalala se je ravno tako lepa pesmica „Priserčna hvala, Mati mila!“ s prelepim vsakokratnim refrenom: O Marija i. t. d. in z rajsko milim svojim napevom, katerega je istotako ravno imenovani glasbeni mojster pri tej priložnosti „Materi mili“ poklonil.

V ponedeljek ob 1^h 6ih zjutraj je imel slovesno peto mašo preč. g. kanonik in stolni dekan J. Flis, v torek, na sam prazni dan, pa je preč. prošt dr. Jarc. obdan z mnogoštevilno azistenco, slovesno pel sv. mašo. — Slovesni blagoslov v ponedeljek in torek zvečer imel je zopet preč. g. stoljni dekan J. Flis.

Verno ljudstvo se je slovesnosti jako pridno vdeležilo: kakih 1200 sv. obhajil je bilo v teh treh dneh podeljenih. Po čudodelni Svetinji so tako zelo povpraševali, da ni bilo moč vseh zadovoljiti: nad tri tisoč svetinj je nagloma pošlo. — Cerkev je bila zlasti med pridigami in slovesnimi mašami navzlic nevgodnemu vremenu kmalu prenapolnjena in mnogi so se morali izpred cerkve verniti domov. Tudi čez dan cerkev ni bila zapuščena, posebno v torek je prišlo veliko vernikov, da se vdeležé popolnega odpuška.

Hvala Bogu! pri tem se je znova jasno pokazalo, za kaj našemu ljudstvu najbolj bije serce, kakšno zaupanje ima do Marije, milosti polne, kako časti njeno brezmadežno Spočetje, ta prežlahtni biser, ki se nam je še-le pred malo leti svetlejše zalesketal v kroni nebeške naše Kraljice! — Tako je torej brezmadežna Devica te tri dni zares po vesoljnem kat. svetu obhajala nove slavne zmage in ginljivo je, če človek gleda, kako se po širni zemlji v vseh jeziki pobožno glasi in iz tisoč in tisoč gerl slovesno razlega molitvica, katere pred nekaj leti še nihče poznal ni, molitvica, ki jo je pred 64 leti preč. D. sama naučila ponižno hčer sv. Vincencija Pavljanškega: O M. —

Križe pri Teržiču. (God in zlata maša.) (Konec.) Prava slovesnost se je pa veršila šele drugi dan, v nedeljo. Pred sv. mašo poklonil je č. g. Rihar Leopold, kapelan križki (sedaj kurat na Gojzdu), jubilantu dragocen in krasen „missale“ kot spomenico v imenu vseh gg. duhovnov, ki so pri njih kapelanovali; v imenu faranov pa sta podala ključarja gosp. zlatomašniku po kratkem nagovoru zlatomašniško palico z zalim šopkom na verhu. Vsem se prečastiti slavljeneč prav priljudno zahvali in začel se je sprevod v cerkev, kamor je vabilo veselo priterkavanje zvonov. Veličasten je bil ta sprevod. Med ogromno množico ljudstva in med dolgo versto mlajev okrašenih z zastavami, se je pomikala iz župnišča proti hramu Božjemu lepa množica gg. duhovnov, za katerimi so stopali z zlatomašniško palico v roki gosp. zlatomašnik, noseč v drugi roki novomašniški šopek. Blizu cerkve stal je slavolok, pozdravljajoč slavljence z napisom:

„Usliši Bog molitve vroče naše,
In čuvaj nam darilca zlate maše.“

Pred vhodom v cerkev je drugi napis klical tako-le:

„V vinogradu Gospodovem deluješ
Že pol stoletja Ti kot svečenik,
A trdom Tvojim danes je postavljen
V daritvi zlati vekovit pomnik.“

Notranjščina cerkve pa je bila vsa v vencih in zelenji; blizu velikega oltarja čital pa si besede:

„Moja duša poveljuje Gospoda!“

Po odmoljenem „Veni S. Spiritus“ je preč. g. Mežnarec, kranjski dekan, z lepimi besedami opisal težave, s katerimi se je imel boriti g. zlatomašnik in kako potpežljivo in vdan v voljo Božjo jih je prenašal. Omenil je pa tudi veselje, katero je doživel.

Po govoru opravljal je g. slavljeneč presv. mašo med obilno azistenco. Vso slovesnost so še poveljevali pevci in godba pod vodstvom g. učitelja.

Po sv. maši zbral je g. zlatomašnik častilce krog svoje, vedno gostoljubne mize. Napitnica je sledila napitnici in navdušenje je priklopelo do verha, ko se je zahvaljeval g. slavljeneč za častitke in priredbo slovesnosti in ko je sklenil: „Čast Bogu, ki mi je dal čakati to milost!“ Ko smo bili tako zbrani, došlo je tudi več pismenih in berzobjavnih častitek, med njimi — od našega prevzvišenega knezoškofa, s katero je bila sklenjena čast in imenovanje za duhovnega svétnika.

Hitro nam je tekel čas; h koncu naj izrečem le še naj iskrenejšo željo vseh gostov in župljanov:

„Zlatomašniku Ti kličemo udani:

Let še mnogo Bog Te nam ohrani!“

Voistberg, na gornjem Štajerskem 29. nov. Pri nas je že v soboto opoldan začelo snežiti in je do torka že bil debel sneg do 130 centimetrov, mnogo drevja sadnega in po gojzdih je polomilo, po logih leži vse naskrižem, da je groza. Zdaj je še hud mraz pritisnil.

V Solnogradu izhaja mesečni listič: *Echo aus Afrika zur Förderung der Antislaverei-Bewegung und der afrikanischen Missionsthätigkeit, zugleich unterstützendes Organ des Marien-Vereins für Afrika.* Herausgegeben und redigiert von A. Halka.

Sv. Oče Leon XIII. so blagoslovili izdajateljstvo tega lista in ob enem vse tiste na Avstrijskem, kateri bodo pospeševali usmiljeno delo zoper sužnjost. Naročnina za leto 1895 znaša 62 kr. (poprej je bilo 50 kr.) Napis je: *Löbl. Expedition des „Echo aus Afrika“, Salzburg, Dreifatigkeitsgasse 12.*

Listič od 1. grudna 1894 pripoveduje marsiktere kratke novice, n. pr.:

Sv. Terezije dan dospela sta na postajo Solnograd dva zamurca. Spremljali so ju trije Trapisti iz Marianhilla: P. Ivo, ki je vojaško suktnjo zamenil z belo obleko sv. Bernarda; P. Vilibald in P. Severin, zastopnik mariannhillski v Lincu. Mladenča Zulu Alojz in Dragotin Kafer sta odgojena v Mariannhillu v južni Afriki, in da se spreobračanju svojih rojakov posvetita, se bodeta v semenišču v Rimu izobrazila ter se povernila v Afriko. Čudili smo se ravnoserčnemu in inteligentnemu obnašanju teh mladenčev.

Po odloku rimske Propagande 1. okt. je novovstanovljena apostolska prefektura v Eritreji izročena oo. kapucinom in P. Mihael Carbonaro je izvoljen apostolski prefekt.

Tudi Avstrija je na vse zadnje dobila afrikanško hišo, ktera bode posebej služila za izgojo afrikanških misijonarjev. Ta je namreč sedaj prav v kratkem v Trientu vstanovljena.

„Kongregacija Sinov presv. Serca.“ (Čutiti je, da ima že več gojencev, ker dva br. lajika sta nedavno [18. m. m.] že odhajala v Afriko.) Tudi v Krakovem se snuje nekaj takega.

V ravno tem zvezku je prelepa slika misijonske hiše „Sinov presv. Serca“ v Veroni.

Iz Verone nam je „Nigrizia“ prinesla veselo novico, da je iz Mahdijeve sužnjosti rešen č. g. Rossignoli; 20. novembra je prišel telegram iz Asvan-a (poslednjega mesta v Egiptu) v Kairo, da je Rossignoli tje došel. Kako se je ubogi mašnik po tako dolgi sužnjosti mogel rešiti, se bode gotovo skoro zvedelo. Č. g. Pavel Rossignoli iz Fraskata, zadnji mašnik, ki je bil Mahdijev jetnik, je bil l. 1882 v Obeidu, (Kordofan) ko je bilo to mesto obleženo od mohamedanskih mahdistov; v sept. 1883. prišel v sužnjost teh zagrizenih divjakov in je čez 12 let prenašal to grozno ječo, kdo vé, v kolikih muhah

Z zamorskim misijonom v zvezi je misijonska naprava v Veroni. Iz tega mesta sta 18. oktobra tega leta šla skoz Terst v Egipt ter Afriko brata lajika: Aleksander Cýgan iz Šlezije in Anton Pavš iz Ljubljane. Nekoliko poprej pa ste šli v ta misijon tudi sestri redovnici: Elizabeta Mutinelli, iz Povegliane na Veronskem in Pavlina Heke, iz Šlezije. Zamurski misijon poprej v Sudanu je zdaj namreč v Egiptu in ondi ima svoje zamurce in druge pridobljence za sv. vero, dokler božja previdnost zopet ne odpre misijonarjem Sudana, Hartuma in zamurskih dežel tudi po poti iz Egipta in ob Nilu.

O ravno tej priliki je prišlo naznanilo, da prihodnja postaja srednje-afrikanškega misijona bode odzdaj v Asvanu, namreč na koncu Egipta, kamor je došel iz sužnjosti č. g. Rossignoli. Tako je določila Propaganda v Rimu mesca svečana t. l. Za zdaj sta odrinila v ta sedež prihodnjega apost. vikarija v. čč. gg.: Fr. Ksav Geyer kot sedanji apst. administrator (znan tudi v Ljubljani) in Anton Roveggio, superijor veronske kongregacije, sedaj v Egiptu.

Onim, kateri se zanimajo za pomoč rajnim. „Reg-Marienkalendar“ za leto 1895 je prinesel iz Rima prijazno novico, ki se opira sicer na prav staro stvar, ki bo pa mnogim še prav nova; škoda bi bilo, ko bi se tudi po Slovenskem ne razvedela. Ustanovo si radi svojé Nemci, pa glede okoliščine zgodovinske in na katolištvo ustanove, pripada ona z isto pravico tudi Slovencem, saj so spadali veliko stoletij pod oblast tako imenovanih „rimskih cesarjev“.

Zraven cerkve svetega Petra je Sveto-polje (Campo santo), prastaro pokopališče. Zgrajeno je bilo ob enem s cerkvijo sv. Petra še ob času Konstantina Velikega. Od časov Karola Velikega — toraj 900 let — pa se na to grobje pokopavajo „Nemci“, ki v Rimu umerjó. Pred več nego 400 leti se je na tem Sveto-polju vstanovila „bratovščina žalostne Matere Božje“, ki si je postavila nalogo: „pomagati ubogim dušam v vicah“. V ta namen se opravljajo vse leto mnogoštevilne ss. maše, križevi poti, pojo se dnevnicke za pokojne na tem Sveto-polju za vse

ude te bratovščine. Vsi altarji v tej hiši božji so predoblaščeni (privilegirani), koder je služba božja za umerle. Papeži so bratovščini podelili mnogo raznih odpustkov. Udje so zvezani med sabo in z rajnimi z vezjo molitve. Ako si ud te bratovščine, vdeležuješ se vseh molitev, vseh duhovnih milosti, in še pre mnogih nepopolnih odpustkov. Popolne odpustke pa moreš dobiti: 1.) dan pristopa v bratovščino, ki si ga sam odločiš; 2.) v praznik Matere 7 žalosti; 3.) vsaki dan v osmini pred praznikom vseh vernih duš; 4.) ob vseh praznikih presvetega Rešnjega Telesa in Matere Božje. To se vé, da zamoreš vse te odpustke — priprosivno — obračati v prid dušam v vicah. Koliko božjih dobrot je tukaj nagermadenih! Zdaj, ko si živ, si moreš zbirati zakladov, s kterimi boš po smerti plačeval svoje mnoge in velike dolgove, brez kterih ne biva nihče na svetu, na tem vednem borišču, in o kterih dolgovih naš Izveličar uči, da vsaki dan Boga prosimo, naj nam jih milostivo odpusti.

Morebiti sem ti vzbudil željo, da bi rad postal ud te bratovščine, in ti prašaš: „Kako?“ Odgovorjam: „Prav lahko. Na dopisnico zapiši svoje ime in poljubni dan pristopa (rojstni ali bolje kerstni dan, ker takrat vsaki boljši kristjan svojo zaprašeno vest osnaži), in pošlji jo vodniku bratovščine v Rim*). Na dopisnico — za 2 solda pritisneš še marko za 3 solde; ako bi pa želel kakega pojasnila, vzameš dopisnico z odgovorom — pa lahko zapišeš več imen, imena vseh oseb, ki žele stopiti v to molitveno zvezo.“

„Koliko breme dolžnosti si pa naložim, če dam v to družbo svoje ime?“ hočeš vedeti nesterpljivo. — Skoro bi rekel, da nobenih, ker moliti imaš vsaki dan: 1 očenaš (za duše v vicah), ali pa 1 češčena-marijo (za umirajoče tistega dne); oboje se ozira na bratovščinarje Svetopoljske. Priporoča se pri ss. maši moliti „Češčena kraljica“, na koncu obhajilnih pobožnosti, ki se dá tako lepo obračati na rajne v očiščevališču. Mašniki pa napravijo — namestu „Češčene Kraljice“ — spomin po namenu in želji te rimske bratovščine. Ako pa pozabiš, ako zamudiš, ako ne utegneš, ako sploh opustiš Gospodovo molitev ali „Češčena Kraljica“: nimaš zato greha, ne majhnega, kaj še velikega. Zdaj pa sezi po tem ključu do nebeških vrat, ki ti ga ponuja lepa priložnost. In bodi pozdravljen!

P. H. M.

Kneipp in njegov poklic.

(Dalje.)

Kneipp tedaj je dosegel, česar je želel in iskal: pél je novo mašo, bil mašnik Gospodov. Sklenil je, da bode dal zdraviljenju slovó, ter se pečal edino le s svojimi duhovskimi opravili. Ni pa mislil na to, da so okoliščine včasih močnejše od možakov in čverstih njihovih sklepov. Sam pravi v svojem lastnem življenjepisu: „Kako bi se človek ne pečal za zdravje života, kadar vidi uboge bolnike, ktere bolečina derži prikovane na posteljo? Kako bi premagal skušnjavo, jim svetovati pomočkov?“ In lejte: v naj večo srečo njegovih župljanov so se razkadili njegovi sklepi, kako bode opustil ozdravljanje. Ni se mogel prema-

*) Naslov se glasi: Al Rev. Rettore di Campo santo al Vaticano, Roma.

gati. in koder koli je hodil, ozdravljaj je bolnike z vodó. Ozdravljenj njegovih se je šteló na stotite.

Če tudi je župnik Kneipp bil skromen in ponižen, so vendar njegova glasovita ozdravljevanja budila zgledovanja in začudovanja po deželi, in zdravniki, ki so v tem sumili nevarno gorečevanje z lastnim njihovim opravilom, so jeli toževati ljudoljubnega duhovna; gosposka se je jela gibati in Kneipp je bil slednjič klican pred sodnijo.

Kneipp pa ni mož, da bi ga to bilo odveč zbehalo; hladnoserčno pa nekoliko poredno je rekel predsedniku: „Kadar je bolnik izdajal vse denarje za „tranteljce“ in za plačo zdravnikov, in kadar mu le-ti rečejo: mi nehamo te zdraviti, ker nimaš več denarja, in k temu še zdravila nič ne pomagajo; nimam-li jaz pravice, priti na pomoč takim nesrečnim?“

Sodnik, ki je bil brez dvoma duhovit mož, je razumel kritiko porednega obtoženca, in odgovoril mu je: „Slišite gospod! sedem tednov je, kar me terpinči neprenašljivo terganje (revmatizem); zdravniki niso bili zmožni mi pomagati, da se mi zboljša: naznanite mi tedaj Vi pomoček.“ In zares:

Kaj boš rekel, kaj boš dejal? . . .

„Kneipp sodnika svojga je ozdravil.“

Pa kaj čete? Neka leta pozneje, hočeš, nočeš: — zdravnik brez diplome imel je nove neprijetnosti. Bil je klican pred okrajno sodnijo in zavriščal mu je neki razdražen gospod očitane tako-le: „Vi ste velik zdravnik - skaza“ (guastamestieri, Pfuscher). Duhoven Kneipp je protestiral zoper to besedo, rekel je: „Jaz z natornim! pomočki ozdravljam bolnike, nad katerimi so zdravniki obupali! To se ne imenuje „zdravilstvo kaziti!“ In Kneipp bil je spoznan nekriv. V maševanje zoper prefekturo in tožnike pa je Kneipp ozdravil soprogo enega naj višjih gospodov tistega kraja. Gospa gre in povsod preslavlja svojega dobrotnika. Sodnji gospod, njen soprog, ji je večkrat prigovarjal, da naj bo pametna, ker zna se zgoditi, da bode zopet klican in tožen. Ona pa je odgovorila: „Ako bode gospod duhoven obsojen, bode perva kazen 7 gld.: imam jih pa že pripravljene in torej je odveč, klicati ga pred sodbo. Če vam drugim je za denar, dam vam teh 7 gld. na razpolago; molčati pa ne morem. Ne bom jenjala še bolj glasno klicati, da duhoven Kneipp me je ozdravil, ko so me zdravniki bili že zapustili.“

Morali so torej pustiti, da je dobri Samarijan nadalje ozdravljaj bolnike, četudi brez dovoljenja učene fakultete. Bila je neka neoporekljiva resnica, ki je nasprotnikom jezike zavezala, ta namreč: ozdravil je brez števila oseb . . .

Ali ni tudi to znamenje časa? Veliko se govori in tudi nihče ne taji, res je, da zdravniška veda je silno napredovala in napreduje. Ako pa ves svet spozna in priznava, da je Kneipp z naj priprostejšim pomočkom ozdravljaj bolne, kakoršnih naj učenejši zdravniki z vso svojo učenostjo niso mogli ozdraviti; ali ne bodo novi brezverci in pogani primorani tudi spoznati in priterditi: da je nad nami Nekdo, ki tudi naj priprostejšemu, pa poštenemu, vernemu mladenču in naslednjič katoliškemu duhovnu zamore učenost in spretnost podeliti, kakoršne si mogočni pa večkrat ošabni učenjaki z mnogoletnimi študijami niso mogli pridobiti. Izrekel sem besedo: „večkrat

ošabni učenjaki“ in ne brez vzroka, ker večkrat se je že kateri pobahal, da je že veliko trupel raztelesoval, ni pa še našel tistega „kástelca“, v katerem je duša prebivala?*) Kneipp je doveršeno véren in doveršeno pobožen mož, zato ga je Bog postavil na svetilnik kot luč vernosti, pa tudi kot luč ene naj večih učenosti današnjemu slabovernemu učenjastvu. Samo po sebi se razume, da zdravniškemu stanu gre vsa čast in da graja zadeva le kake izjeme; dan danes smemo še terditi, da je v tem stanu primeroma več dobrih vernikov, kakor v marsikterih drugih stanovih. (Dalje sledi.)

V god sv. Barbare.

Spomin slavimo danes tvoj,
Devica sveta Barbara!
Ti si zercalo čistosti,
Ti vzor krepostnega sercá.

Zasjaj ti resnice žar
V devištva je samotne dni,
V spoznavanji razsvitljeno
Te zlobni svet otemnil ní.

Za Kristusa in raj Njegov
Bil v tebi zdaj je sklep storjen,
Da v serce, kjer prebiva On,
Ne pride ženin drug nobèn.

Vabljiva pa minljiva čast,
Nasladnost puhlega mesá,
Obeti zlati, grožnje vse
Ne spremenijo ti sercá.

Brezbožnega očeta strast
Oblástniku te prepusti,
Ker ženina nebeškega
Nikakor ne privošči ti.

Ko trinog ne opravi nič,
Ukaže žgati tvoj život,
In krog po mestnih ulicah
Paganski vlačí te zarod.

V slepoti oče razdivjan,
Ljubezni za-te nima več;
Oh, na morišči dvigne sam
Nad tabo svoj morilni meč.

Že venec mučeništva ti
Iz raja angeljci nesó,
Očetovo pa djanje zdaj
Sodilo strašno je nebó.

Oblak nad njim je strelo vnel,
V sercé mu terdo je zagnál,
In čin nad tabo izveršen
Sam Bog tako je maščeval.

Junakinja deviška ti,
In mučenica slavljená,
V svetišči danes bodi tam
Iz serca nam pozdravljená!

*) Primeri v predzadnji »Danici« spis: »Duše ne vidimo«.

Pred tabo zbrana množica
Priprošenj tvojih si želi;
Oh, sprosi čistosti nam dar,
In da krepostno vsak živi.

Ko smertne ure vzdih težak
Od zemlje bo poslovljal nas,
Zavetje vmirajočih ti,
Prihiti nam v pomoč tačas.

Prinesi milost od Boga,
Da v zakramentu rešnejem se
Opere duša madežev,
Poprej ko k sodbi božji gre.

J. P. Belostenski.

Razgled po svetu.

Ruski car, kakor pišejo, je o svoji poroki razglasil obširne milosti, polajšanja in pregledanja marsikterih davkov, odpuščenje kazni itd.

Rusija. Iz Rusije se slišijo glasi o nekaki vstavi, na katero misli mladi car. To bi Rusijo še bolj naklonilo k Franciji. Govori se tudi o neki novi trizvezi, v kateri bi bila tudi Anglija. Ne more se terditi, da je res na tem že kaj; gotovo pa je, da za katoliško Cerkev bi bilo bolje, ako bi Rusija dobila vstavo. Ker s tem bi saj nekoliko svobode prišlo v silovito rusko carstvo in začel bi se topiti led groznega razkolstva.

Potresi. Pred malo časom so bili na spodnjem Laškem strahoviti potresi, da je na stotine ljudi podsutih, brez števila poslopij razdanih itd.; sedaj pa naznanjajo močne potrese iz gornjih krajev iz Brešije, Bolonje, Verone; tudi v Rimu so že čutili ta strah po nekoliko . . . To so slučajji, ki niso slučajji, znamenja na zemlji, ki jih pa novi pogani nočejo spoznati, dokler ne bo prepozno.

Papežu prostost, Cerкви spoštovanje, pregrehi konec! To hoče Bog in Začetnik sv. Cerkve. Zemlja sama se je začela maševati nad krivicami.

Kuga na Kitajskem. „Missye katolicke“ (decemb. 1894.) povzemajo iz pisem Hong-Kongških misijonarjev te-le podatke o kugi, ki je v Hong-Kongu razsajala nekaj mesecev. Pismo nekega misijonarja z dne 6. junija t. l. pravi:

„Minuli teden je umerlo vsak dan okrog 100 ljudi.*) Dosedaj se razširja bolezen še le v kitajskem delu mesta, toda že tam strašno razsaja. Okrog 40.000 Kitajcev je že zbežalo iz mesta od strahu. Po nekaterih ulicah so vse hiše prazne, postalo je po celih delih mesta pusto in zavlada je nekaka resnobna tihota. Veliki parniki so odpluli, kupčija zastaja, revščina se pa dan za dnevom množi.“

„Zadnje dni je umerlo tudi nekaj Angležev in dvajset naših vernikov. Izmed vseh bolnikov, kar jih je bilo do sedaj v bolnišnici, ozdravilo se je komaj pet, umerlo jih je pa že tisoč. Toda hvala Bogu, ki nas očitno varuje, zdravi so še vsi naši misijonarji in redovnice, dasi so od jutra do večera v bolnišnici in strežejo nesrečnim okužencem.“

*) Hong-Kong, gorat, majhen otok ob Kantonskem zatoku, zdaj v angleški posesti, ki ima veliko čez 100.000 prebivalcev, med katerimi je čez 5000 Evropejcev.

Isti misijonar piše dne 25. junija to-le:

„V kitajskem delu mesta (imenujejo ga Tai-Ping-Šang), ki je prav na sredi Hong-Konga, bodo poderli 350 hiš, v katerih so ljudje za kugo pomerli. Več kot 80.000 Kitajcev je že šlo iz Hong-Konga. Pervi mesec potem, ko se je kuga pokazala, pobrala je okrog 2000 ljudi. Celotestamentarje ne morejo prehvaliti misijonarjev in redovnic, ker delajo s tolikim zatajevanjem.“

„Še groznejše se pa širi kuga v ogromnem mestu Kantonu, to je v prestolnici pokrajine Kuang-Tong-a. Po poročilu apostol. vikarja škofa Chausse-a umerje tam vsak dan kakih dva tisoč ljudi. Od začetka spomladi pa do 10. junija pokončala je kuga okrog 100.000 ljudi. Vse beži na deželo; toda kakor da bi kuga še ne bila dosti pridružila se je še druga nesreča — dolga suša je uničila vse pridelke. Od oktobra minulega leta pa letos do majnika ni padlo v tej pokrajini ne kaplje dežja. Riževa polja in nasedi podzemljic in sočivja so po mnogih krajih popolnoma ugonobljeni. Ob koncu majnika so se pa vlile take plohe, da je povodenj preplula večino Kuang-Tonške pokrajine, in da na žetev še misliti ni bilo.“ G.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december):

a) Glavni namen:

Kerščanske nove občine v Afriki.

b) Posebni nameni:

13. **S. Lucija.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Dobre službe. Delo in varovanci sv. Frančiška Regškega.

14. **S. Lotar.** Mnogo važnih volitev. Vojaki višje in nižje verste. Važne zidarske in obertnijske zadeve.

15. **S. Kristijana.** Odprava velikega pohujšanja. Spreobrnjenja. Spoznanje hudobnosti in hrabro bojevanje zoper liberalizem in prostozidarstvo.

16. **Tretja adventna nedelja.** Duhovni pastirji in njih zadeve. Razširjanje bratovščine Jezusovega Serca. Učiteljski pripravniki.

17. **S. Lazar.** Prejem ss. zakramentov za umirajoče. Spolnjevanje kerščanskih dolžnosti. Oproščenje iz verig strasti.

18. **Prižakovanje Gospodovega rojstva.** Milost sv. kersta za novorojence. Dobra vzgoja otrok. Ohranitev kerstne nedolžnosti.

19. **S. Ormlba.** Dobra sprava težavnih denarnih razmer brez tožb in sovraštev. Mnogo prodajalnih in stanovanjskih zadev.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dijak za pomoč zoper bolezen v glavi — Oseba v telesnih in dušnih bridkosti za pomoč. — Neka oseba za zdravje

in za dušni in časni mir — Bolnik za zdravje, ali saj za srečno zadnjo uro. — Dva mladenca na tujem, da bi ju Bog obvaroval dušnih in telesnih nesreč. — Bolna in nekoliko zmešana oseba za dušno in telesno pomoč. — Priporočam v molitev že zelo razuzdanega brata, da bi na priprošujo preblazene Marije Device, sv. Antona Padovanskega in sv. Avguština zadobil milost pohojšanja. Po uslišanju se naznani zahvala.

Zahvale.

Najseretnejša zahvala Presv. Serču Jezusovemu, sv. Devici Mariji, sv. Jožetu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Flomeni za dobro doveršene izpite. Več oseb.

Zgubil se mi je bil velik zalog blaga na železnici. Tri dni je bilo vse iskanje zaman; dam pa za sv. mašo na čast sv. Antonu P. z obljubo, očitno se zahvaliti, ako zgubljeno dobim, in glej, kaj drugi dan sem ga nepoškodovanega dobila. Zato se tisučkrat serčno zahvalim naši Lj. Gospej presv. S. in sv. Antonu P. za to prejeto milost. Neža Rozman.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Katoliško delavsko društvo prav dobro napreduje. Družbenikov ima že okoli 770, če ne več. Sedaj je društvo sprejelo tudi posredovanje za delo takim delavcem, ki dela iščejo. V Ljubljani ni nobenega tacega društva in ker je tudi tukaj po zimi več delavcev brez dela; zato odbor delavskega društva prosi delodajalce, naj se pri njem oglasijo ali mu pismeno naznani, ako bi delavcev potrebovali.

Ta naredba je zelo primerna in koristna, kar se vidi iz tega, da dosti pogosto prihajajo po hišah pomoči prosit, češ, da dela nimajo.

Ostrašila nas je „dijaška miza“. Za poldrugi mesec je moral minister šteti 3. tega mesca v ljudsko kuhinjo 319 gld. 61 kr. Res, da je 143 mladenčev dobivalo po nekoliko hrane, pa 319 gld. tudi ni malenkost. Zraven teh je pa še precej taci, ki na dom dobivajo zadevne solde za hrano in druge nujne potrebe, posebej nekteri za večerjo. Vender to nas ne sme derviti v obupanje. Prosili bomo božični dan, darovaje vse ss. maše za dijaške dobrotnike, prosili usmiljeno nebeško Dete za pomoč. Saj usmiljenje do ubožnih je eno naj lepših dobrih del, ki dobrotnikom nezmerne božje darove naklonuje. V ta namen bodi našim čitateljem tudi priporočen prav znameniti spis, ki se danes začinja v „Danici“ in nam ga je priljudno izročil eden „Vincenci-jevih bratov“ ljubljanskih; — naslov je spisu „Kruhi sv. Antona Padovanskega“ in svesti smo si, da bode marsikoga poterdil v veri in tudi vnel k darežljivosti do revežev sploh, ter posebej do naših pridnih dijakov in šolcev. Mene je spis močno ginil in nadjam se, da bo tudi druge. Pripraven je kakor nalašč, tudi za branje, deklamovanje pri „jaslicah“ in božičnicah. Zanesljivo bode vsled tega tudi naše dijake kaj doletelo.

Kerščanski Detoljub s prilogo „Dobra spoved“ VI. št. 1. in 2. — Knjižica za odgojo in rešitev mladine obsega spiske: Cerkveno leto in kerščanska družina (kakor nalašč za Advent); Kako otrokom

pomagati pri učenju kerščanskega nauka; Izgledi bogoljubnih otrok (dalje); Poglavitni grehi (požrešnost); Ali se smejo otrokom dajati upijanljive pijače? Kdo naj prvi uči moliti? Venci pri merličih in na grobeh; Kako drugod skerbijo za mladino? Kaj premore mati? In še nekteri krajši spiski. Poslednjič so zanimivi: Zadeve „Katol. društva detoljubov.“ V molitev priporočene potrebe in slednjič zapisnik družbenikov in družbenic. —

Priloga: „Dobra spoved“ je enako čisto primerna času adventnemu (za otroke in odrasčene), ki obsega vse molitve v dan sv. spoved s sv. mašo vred.

Vsa zadeva „Kerščanskega Detoljuba“ je neizrečeno dobro početje za djansko odgojo mladine. Nič ne dvomimo, da bi bila slovenska mladina pred mnogimi napakami obvarovana, ako bi se po teh naukih v šolah delalo. Bodi torej „Detoljub“ prav gorko priporočen vsem prijateljem mladine, med drugim tudi za darila božična, obhajilna, godovnjaška i. t. d.

Bakreni štirjaki, „patakoni“, zgubijo veljavo ob novem letu; tako tudi 20 setice. Pri c. kr. blagajnicah se sprejemajo do konca prihodnjega leta.

Uganka. Pet tisoč nas je, pa se nas krokarji, vranovi in vrane celega sveta bojé. Kaj je to?

Jezuitov je okrog 5000 na svetu. Drugo je znano.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: S. M. 5 gld. za vdeležbo ss. maš na božični dan. — Preč. g. župnik Fr. Bohinc 2 gld. 50 kr. — Več oseb za vdeležbo treh ss. maš 1 gld. — Iz Preserja 2 gld. — Č. g. Avg. Turk 2 gld. — Dve dobrotnici 1 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Č. g. J. J. 1 gld. 50 kr. — Č. g. župnik Al. Puc 10 gld. s pristavkom: »Ker se nisem mogel osebno vdeležiti pogrebov gg.: Žige Bohinjca, Frid. Tomca, Va'. Sezuna, župn. in kapucina Ambroža Mandeljca, Vam pošljem za dijaško mizo 10 gld.« — Neim. gospodičina 3 krone za vdeležbo ss. maš na Sveti dan. — Blag. prijatelj 1 gld.

Za sv. Detinstro: Marija Štefec iz Mozirja 40 gld. — Z Iga 1 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Iz Preserja 1 gld. — Po č. g. iz Idrije: Neimenovana 2 tol. zase in za moža, da bi Marija sprosil srečo na duši in na telesu. — Druga perstanček, uhane in 1 krono, da bi Marija ji sprosil vse, kar je njeni duši v zveličanje. — Tretja perstanček za zdravje dušno in telesno. — Dve osebi 1 gld. 70 kr. — Še druge osebe 2 gld. 50 kr. in dva perstana

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovan s Koroske Bele 1 gld. — Iz samostana 1 gld.

Za bratovščino za duše v vicah: Iz Preserja 1 gld.

Za Marijanišče Iz Preserja 2 gld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Č. g. Al. Puc 10 gld. — Iz Preserja 3 gld.

Za katol. sklad: Č. g. župnik Al. Puc 10 gld.

Za katol. družbo gg. vseučiliščnikov na Dunaju: Č. g. župnik A. Puc 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. J. J. 1 gld. 50 kr.

Za afrikanski misijon: V. č. g. zlatomašnik Fr. Bohinec 2 gld. 50 kr.

Za odkup zamurskih otrok v Afriki: Iz Preserja 1 gld.